

Sygn. akt II AKa 309/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska (spr.)

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz

SSA Andrzej Czarnota

Protokolant: sekr. sądowy Anna Majewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniach 23 września 2014 r. i 5 listopada 2014 r.

sprawy

**D. T. s. Z.**

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

**M. T. c. J.**

oskarżonej z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i pełnomocników oskarżycielek posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu

z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt **II K 35/13**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (1) z Kancelarii Adwokackiej w I. i adw. J. B. z Kancelarii Adwokackiej w E. po 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych brutto za obronę z urzędu oskarżonych M. T. i D. T. w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz adw. M. S. (1) 249 (dwieście czterdzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (2) z Kancelarii Adwokackiej w L. 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej C. G. z urzędu przed Sądem II instancji;

IV. zwalnia oskarżonych i oskarżycielki posiłkowe od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami poniesionymi w jego toku Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

**D. T.** został oskarżony o to, że w dniu 11 kwietnia 2012 roku w M. gmina S., po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego oznaczonego numerem (...), dostał się do jego wnętrza, a następnie działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. G. uderzał go pięściami oraz kopał po całym ciele, w tym głowie w sposób bardzo intensywny powodując obrażenia ciała w postaci licznych sińców na twarzy, złamania żuchwy, podbiegnięcia krwawego w prawym mięśniu skroniowym i w tkance podskórnej głowy, krwiaka podpajęczynówkowego z obecnością krwi w układzie komorowym, sińców bocznej i częściowo tylnej powierzchni szyi, sińców i otarcia naskórka na tułowiu, złamania licznych żeber po obu stronach z uszkodzeniem opłucnej ściennej po stronie prawej masywny krwiak prawej jamy opłucnej oraz licznych sińców i otarć naskórka na kończynach górnych i dolnych, które skutkowały śmiercią M.G. w dniu (...), a nadto w tym samym czasie działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. uderzał pięściami oraz kopał po całym ciele także C. G. powodując u niej obrażenia ciała w postaci krwiaka okolicy skroniowej oraz krwiaka biodra prawego, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze, sprzęt RTV, telefony komórkowe, inne drobne przedmioty o łącznej wartości co najmniej 5501,13 złotych, dowody osobiste oraz legitymacje ubezpieczeniowe pokrzywdzonych, którymi nie miał prawa rozporządzać, a które następnie ukrył, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 28 listopada 2007 roku (sygn. akt II K 459/ 07) za przestępstwa umyślne z art. 280§1 kk oraz art. 58 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani na karę łączną 2 /dwa/ lata i 4 /cztery/ miesiące pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 5 maja 2007 roku do dnia 5 grudnia 2007 roku,

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 280§ 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

**M. T.** została oskarżona o to, że w dniu 11 kwietnia 2012 roku w M. gmina S., działając wspólnie i porozumieniu z inną osobą po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego oznaczonego numerem (...), dostała się do jego wnętrza, a następnie używając przemocy w postaci uderzenia pięściami oraz kopania po całym ciele C. G. i M. G. zabrała w celu przywłaszczenia artykuły spożywcze, sprzęt RTV, telefony komórkowe, inne drobne przedmioty o łącznej wartości co najmniej 5501,13 złotych, dowody osobiste oraz legitymacje ubezpieczeniowe pokrzywdzonych, którymi nie miała prawa rozporządzać, a które następnie ukryła,

tj. o czyn z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt II K 35/13:

I. oskarżonego D. T. uznano za winnego tego, że w nocy z 10 na 11 kwietnia 2012 roku, w miejscowości M., gmina S., działając wspólnie i porozumieniu z M. T., po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego oznaczonego numerem (...) i dostaniu się do jego wnętrza, używając przemocy polegającej na kopaniu i uderzaniu pięściami po całym ciele M. G. i C. G., w wyniku której M. G. doznał obrażeń ciała w postaci wielomiejscowego stłuczenia powłok ciała, w tym głowy, ze złamaniem kości nosa, kości jarzmowej i szczękowej po stronie lewej oraz żuchwy po stronie prawej, z obecnością krwiaka podpajęczynówkowego i krwi w układzie komorowym mózgu, złamania obustronnego licznych żeber z uszkodzeniem opłucnej ściennej po stronie prawej i dużym krwiakiem prawej jamy opłucnowej, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w wyniku którego w związku z narastającą niewydolnością oddechowo - krążeniową spowodowaną krwawieniem do jamy opłucnowej oraz wielomiejscowym obustronnym złamaniem żeber oraz wzrostem ciśnienia śródczaszkowego związanego z krwawieniem podpajęczynówkowym i przeciekiem krwi do układu komorowego M. G. w dniu (...) zmarł, zaś C. G. doznała obrażeń ciała postaci krwiaka w okolicy skroniowej lewej i krwiaka biodra prawego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres nie przekraczający siedmiu dni, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia z wnętrza domu artykuły spożywcze, sprzęt RTV, telefony komórkowe, inne drobne przedmioty o łącznej wartości co najmniej 5501,13 złotych, dowody osobiste oraz legitymacje ubezpieczeniowe pokrzywdzonych, którymi nie miał prawa rozporządzać, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 28 listopada 2007 roku, w sprawie sygn. akt II K 459/07, obejmującym jednostkowe wyroki skazujące: Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 6 października 2006 roku w sprawie sygn. akt XXIII K 1908/06 za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności i Sądu

Rejonowego w Iławie z dnia 15 stycznia 2007 roku, w sprawie sygn. akt II K 607/ 06 za czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną w wymiarze 2 /dwóch/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności, którą częściowo odbył w okresie od dnia 27 czerwca 2006 roku do dnia 6 października 2006 roku i od dnia 5 maja 2007 roku do dnia 6 grudnia 2007 roku i czyn ten zakwalifikowano z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano go na karę 10 /dziesięciu/ lat pozbawienia wolności;

II. oskarżoną M. T. uznano za winną tego, że w nocy z 10 na 11 kwietnia 2012 roku, w miejscowości M., gmina S., działając wspólnie i porozumieniu z D. T., po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego oznaczonego numerem (...) i dostaniu się do jego wnętrza używając przemocy polegającej na kopaniu i uderzaniu pięściami po całym ciele M. G. i C. G., w wyniku której M. G. doznał obrażeń ciała w postaci wielomiejscowego stłuczenia powłok ciała, w tym głowy, ze złamaniem kości nosa, kości jarzmowej i szczękowej po stronie lewej oraz żuchwy po stronie prawej, z obecnością krwiaka podpajęczynówkowego i krwi w układzie komorowym mózgu, złamania obustronnego licznych żeber z uszkodzeniem opłucnej ściennej po stronie prawej i dużym krwiakiem prawej jamy opłucnowej, które to obrażenia stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w wyniku którego w związku z narastającą niewydolnością oddechowo - krążeniową spowodowaną krwawieniem do jamy opłucnowej oraz wielomiejscowym obustronnym złamaniem żeber oraz wzrostem ciśnienia śródczaszkowego związanego z krwawieniem podpajęczynówkowym i przeciekiem krwi do układu komorowego M. G. w dniu (...) zmarł, zaś C. G. doznała obrażeń ciała w postaci krwiaka w okolicy skroniowej lewej i krwiaka biodra prawego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu na okres nie przekraczający siedmiu dni, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia z wnętrza domu artykuły spożywcze, sprzęt RTV, telefony komórkowe, inne drobne przedmioty o łącznej wartości co najmniej 5501,13 złotych, dowody osobiste oraz legitymacje ubezpieczeniowe pokrzywdzonych, którymi nie miała prawa rozporządzać i czyn ten zakwalifikowano z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano ją na karę 7/siedmiu/ lat pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej M. T. kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia 14 maja 2014 roku;

IV. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonych D. T. i M. T. solidarnie:

- na rzecz oskarżycielki posiłkowej C. G. kwotę 6.027,60 /sześć tysięcy dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy/ złotych tytułem naprawienia szkody i kwotę 90.000 /dziewięćdziesiąt tysięcy/ złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. kwotę 40.000 /czterdzieści tysięcy/ złotych tytułem zadośćuczynienia;

V. na mocy art. 192a § 1 k.p.k. zarządził zniszczenie śladów biologicznych opisanych w Wykazie śladów nr (...) punkty: (...);

VI. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazano zwrócić dowody rzeczowe opisane w Księdze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Elblągu pod pozycją (...) punkty: (...) - oskarżycielce posiłkowej C. G., punkty: (...) - oskarżonemu D. T., punkty: (...) - R. G., a ponadto opisane w Wykazie śladów nr (...) punkty (...) - oskarżonej M. T.;

VII. na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) w zw. z art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 2, § 14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 i § 19 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. S. (1) kwotę 2.435,40 / dwa tysiące czterysta trzydzieści pięć złotych i czterdzieści groszy/ złotych z podatkiem od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej M. T. z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz

przed Sądem Okręgowym w Elblągu, a nadto kwotę 1.444,20 /tysiąc czterysta czterdzieści cztery złote i dwadzieścia groszy/ złotych tytułem zwrotu poniesionych niezbędnych wydatków przez obrońcę w sprawie związanych z dojazdem na rozprawę do Sądu Okręgowego w Elblągu i Aresztu Śledczego w O.;

VIII. na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) w zw. z § 2, § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. B. kwotę 2.066 /dwa tysiące sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści groszy/ złotych z podatkiem od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. T. z urzędu przed Sądem Okręgowym w Elblągu;

IX. na mocy art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) w zw. z art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 2, § 14 ust. 1 pkt 2, § 14 ust. 2 pkt 5, § 14 ust. 7, § 16 i § 19 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat M. S. (2) kwotę 2.287,80 /dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt siedem złotych i osiemdziesiąt groszy/ złotych z podatkiem od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej C. G. z urzędu przed Sądem Okręgowym w Elblągu i jako pokrzywdzonej w toku postępowania przygotowawczego, a nadto kwotę 1.494 /tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt cztery/ złote tytułem zwrotu poniesionych niezbędnych wydatków przez pełnomocnika w sprawie związanych z dojazdem na rozprawę do Sądu Okręgowego w Elblągu;

X. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolniono oskarżonych M. T. i D. T. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych oraz pełnomocnicy oskarżycielek posiłkowych.

Obrońca oskarżonego D. T., w apelacji pisemnej wskazał, że zaskarża powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności na okres 10 lat, która to kara przekracza - zdaniem obrony - stopień winy oskarżonego, a także stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego D. T. kary 6 lat pozbawienia wolności.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca D. T. oświadczył, że rozszerza zakres apelacji i dodatkowo podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na tym, że Sąd I instancji nie ustalił stopnia przyczynienia się Szpitala w I. do zgonu M. G., można bowiem zakładać, że zgonu dało się uniknąć i w tej sytuacji stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego byłby diametralnie odmienny, w konsekwencji odmienne byłoby orzeczenie dotyczące wysokości kary. Gdyby te zarzut został uwzględniony obrońca przedstawił dodatkowy wniosek: uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonej M. T. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. zaskarżył w/w wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu w części, tj. w pkt II wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, w pkt IV wyroku w części dotyczącej zadośćuczynienia oraz w pkt VII wyroku w części dotyczącej orzeczenia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej M. T. z urzędu.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) rażąco niewspółmierność kary jaką wymierzył Sąd Okręgowy w Elblągu oskarżonej M. T. w postaci 7 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, w której z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień samej oskarżonej jak i zeznań świadków, przede wszystkim pokrzywdzonej C. G. - jedyne go bezpośredniego świadka zdarzenia z dnia 10 kwietnia 2012 roku wynika, że udział oskarżonej w zdarzeniu z dnia 10 kwietnia 2014 roku w M. był z pewnością drugorzędny, a wiodącą rolę w tym zajściu odegrał oskarżony D. T., bijąc brutalnie pokrzywdzonych, wobec czego wymierzona oskarżonej kara winna być wymierzona na znacznie niższym poziomie aniżeli zrobił to Sąd Okręgowy w Elblągu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu założenia przez Sąd I instancji, że sytuacja materialna i majątkowa oskarżonej pozwala na nałożenie na nią solidarnie wraz z D. T. obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonej C. G. kwoty 90.000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. kwoty 40.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje jednoznacznie na to, że sytuacja materialna, finansowa i rodzinna nie pozwala jej na uiszczenia kwot zadośćuczynienia w takich wysokich kwotach;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, § 19 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 poprzez przyjęcie, że charakter przedmiotowej sprawy nie uzasadniał zasądzenia na rzecz obrony kosztów w wysokości 150 % stawki minimalnej, w sytuacji, w której charakter sprawy, jej zawilość i stopień skomplikowania, a także czas trwania postępowania, uzasadniał ustalenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu na w/w poziomie 150 % stawki minimalnej.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej M. T. kary pozbawienia wolności znacznie złagodzonej w stosunku do tego wymiaru, który przyjął w wyroku Sąd Okręgowy w Elblągu. Wniósł również o zmianę wyroku i obniżenie kwot zadośćuczynienia zasądzonych solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej C. G. oraz na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M.. Ponadto o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ustalenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu i ustalenie tych kosztów na poziomie 150 % stawek minimalnych, stosownie do wniosku obrońcy złożonego na ostatniej rozprawie w dniu 07 maja 2014 roku.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. M. , odwołując się do treści art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonych.

Powołanemu wyżej rozstrzygnięciu, na podstawie art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. rażąco, niewspółmierność wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonali oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż wobec oskarżonych nie zachodzą podstawy do zastosowania przepisu art. 77 § 2 k.k., podczas gdy wzgląd na wysoką demoralizację D. T. i M. T., brutalny przebieg zdarzenia, uzasadnia ustanowienie surowszych ograniczeń do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie niż określone w art. 78 k.k.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w skarżonej części poprzez znaczne zaostwienie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności oraz ustanowienie surowszych ograniczeń dla skorzystania przez oskarżonych z warunkowego przedterminowego zwolnienia, niż wskazane w art. 78 k.k..

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej C. G., na podstawie przepisu art. 444 k.p.k. zaskarżyła ww. wyrok w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonych tj. punkt I. i II. wyroku.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzuciła rażąco niewspółmierność orzeczonych oskarżonym (D. T. i M. T.) kar pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa

jakiego dokonali oraz w relacji do celów jakie kary te winny spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, a także w stosunku do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa i zachowania się oskarżonych po jego popełnieniu.

Na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez znaczne zaostrzenie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, w szczególności wobec oskarżonej M. T. oraz wniosła o wyznaczenie oskarżonym surowszych ograniczeń do skorzystania z warunkowego zwolnienia niż przewidziane w art. 78 k.k. ( art. 77 § 2 k.k.)

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Apelacje obrońców oskarżonych oraz pełnomocników oskarżycielek posiłkowych nie zasługiwały na uwzględnienie, jako oczywiście bezzasadne.

Na wstępie za niezbędne uznano wskazanie, że na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny ograniczył zakres uzasadnienia wyroku poprzez odstąpienie od jego sporządzania w części dotyczącej oczywiście bezzasadnych apelacji obrońcy D. T. i pełnomocnika A. M., gdyż oskarżony, wskazana oskarżycielka posiłkowa, jak i reprezentujący ich adwokaci nie złożyli wniosków o sporządzenie uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że Sąd Okręgowy, który rozpoznawał sprawę, prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, gromadząc materiał dowodowy pozwalający na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów, poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej i logicznej, zgodna była ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, znajdując odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W uzasadnieniu Sąd wskazał jakie fakty uznał za ustalone, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe wnioski w zakresie sprawstwa oskarżonych, przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu, jak również orzeczonych kar i środków karnych.

Odnosząc się do zarzutów rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych, a podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonej jak i pełnomocnika oskarżycielki C. G., stwierdzić należało, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności są wyważone i sprawiedliwe. Z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu – nie rażą ani surowością ani łagodnością. Uwzględniają bowiem należyte występujące w sprawie, dostrzeżone przez Sąd I instancji, istotne okoliczności obciążające i łagodzące. Orzeczone kary realizują w wystarczającej mierze cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie mają wobec oskarżonych osiągnąć. Dolegliwość represji karnej skierowanej przeciwko nim, adekwatna jest również do stopnia ich winy.

Obrońca M. T., nie przedstawił argumentów, które mogłyby przemawiać za tym, że orzeczona wobec niej kara jest rażąco surowa.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez apelującego w powyższym zakresie należało stwierdzić, że Sąd orzekający uwzględnił wszystkie istotne okoliczności przemawiające na korzyść M. T.. Oprócz nich jednak, orzekając o karze, miał na uwadze okoliczności obciążające, których nie dostrzega obrońca oskarżonego.

Przede wszystkim na podkreślenie zasługuje, że obrońca oskarżonego jednoznacznie wskazał, że skarży wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt II, wyłącznie w odniesieniu do orzeczonej kary. Wobec tego jego wywód, z którego wynikało, że to D. T. stosował bezpośrednią przemoc w stosunku do obydwojga oskarżonych, a więc to on spowodował poważne obrażenia ciała u M. G. oraz powierzchowne u C. G., co prowadzić miało do wniosku o drugorzędym udziale w przestępstwie ze strony M. T. musiał zostać uznany za chybiony. Obrońca nie przedstawił

bowiem w tym zakresie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, ani naruszenia przepisów postępowania, co musi prowadzić do wniosku, że dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w istocie nie zakwestionował. Jeśli tak to przypomnieć trzeba, że zgodnie z prawidłowo ustalonymi przez Sąd Okręgowy faktami, również M. T. kopała leżącego w przedpokoju M. G. (k. 3 i 4 uzasadnienia wyroku). Obrońca nie dostrzegł, że Sąd Okręgowy miał na uwadze to, że oskarżona przyłączyła się do zadawania ciosów pokrzywdzonemu przez D. T., wówczas gdy leżał on już w przedpokoju, uwzględnił i to, iż D. T. jako silniejszy od oskarżonej zadawał mocniejsze ciosy, ale słusznie wywiódł, że oskarżona nie tylko kopała M. G., ale w pełni akceptowała zachowania D. T., w tym zadawane przez niego ciosy. Sąd I instancji miał też na względzie, że to oskarżony zadał ciosy C. G., ale M. T., która to widziała w pełni takie zachowanie akceptowała, a zatem obejmowała je własnym zamiarem i nie można było potraktować go jako eksces D. T.. Jednocześnie Sąd meriti miał na uwadze i to, że w pewnej chwili, gdy oskarżony chciał udać się w pościg za pokrzywdzoną, oskarżona powstrzymała go. Okoliczność ta nie została więc pominięta w procesie orzekania Sądu I instancji. Warto jednak zauważyć, że wszystkie działania podejmowane przez oskarżonych wynikały z podziału ról w popełnionym przestępstwie, który kształtował się w trakcie zajścia. Oskarżeni podejmując je zmięrzali do osiągnięcia założonego przez nich celu zaboru pieniędzy i innych przedmiotów z domu pokrzywdzonych. Analiza podejmowanych przez nich czynności świadczy o ich wzajemnej akceptacji. Wobec tego nie można przyjąć, by Sąd Okręgowy orzekając o wymiarze kar wobec oskarżonych w sposób niewłaściwy ocenił ich udział w zdarzeniu.

Uwagę zwraca, że argumenty przytoczone przez obrońcę oskarżonej w uzasadnieniu apelacji miały charakter życzeniowy, oderwane były jednak od faktów zaistniałych w sprawie i prawidłowej oceny dowodów zaprezentowanej przez Sąd I instancji, a więc nie mogły przynieść zamierzonego efektu.

Nie miał również racji obrońca M. T., który odwołując się do opinii (jak można się domyślać) psychologicznych dotyczących oskarżonych starał się wykazać, że ich treść przemawiała za drugorzędnym, można odnieść wrażenie, iż wręcz nieistotnym udziale w przestępstwie ze strony oskarżonej. Treść wydanych w sprawie opinii psychologicznych, choć ukazywała pewne cechy osobowości oskarżonych, w żaden sposób nie przemawiała za tym, że zachowanie M. T. w czasie zdarzenia wynikało stąd, iż bała się oskarżonego, pozostawała pod jego dominującym wpływem. Przede wszystkim przeczą temu ustalone w sprawie fakty, z których wynikało, że w zachowaniach oskarżonej nie ujawniał się lęk, czy istotna uległość przed D. T.. Na podkreślenie zasługuje, że Sąd I instancji miał na uwadze linię obrony zaprezentowaną przez oskarżoną, zgodnie z którą została ona zmuszona do popełnienia przestępstwa przez D. T., a swój udział starała się przedstawić jako marginalny. Tę linię obrony Sąd Okręgowy jednak odrzucił, a zaprezentowane w tym zakresie argumenty podzielił Sąd odwoławczy, bez konieczności ich ponownego przytaczania, zwłaszcza, gdy nie dostrzegł ich obrońca oskarżonej i nie starał się wykazać ich wadliwości (k. 38 – 39 uzasadnienia). Sąd Okręgowy miał na względzie wnioski zawarte w opiniach sądowo – psychologicznych dotyczących oskarżonych. Słusznie jednak nie dostrzegł, by M. T. prezentowała wobec oskarżonego postawę uległą. W jej zachowaniach nie był też dostrzegalny strach przed nim. Przeciwnie zgodnie z ustalonymi faktami to oskarżona wskazała pokrzywdzonych jako osoby od których mogą uzyskać pieniądze, uczestniczyła w wyważaniu drzwi do domu, była agresywna, wypowiadała groźby pozbawienia życia, kopała pokrzywdzonego, przeszukiwała mieszkanie, zabierając kolejne przedmioty, a gdy zauważyła, że pokrzywdzona ucieka powiedziała o tym D. T., który pobiegł za nią, dopiero później to ona podjęła decyzję, by oskarżony nie gonił już C. G.. W końcu trzeba podkreślić, że Sąd I instancji wymierzając oskarżonej karę uwzględnił wniosek zawarty w opinii psychologicznej, zgodnie z którym oskarżona łatwo ulega wpływom innych osób i nie potrafi się przeciwstawić (k. 52 uzasadnienia), co jednak nie pozwalało, jak chce tego obrońca, by stwierdzić, że tak opisane cechy oskarżonej mogły zostać uznane za równoznaczne z tym, że w czasie zdarzenia pozostawała ona bezwolnym narzędziem w rękach oskarżonego, ani przekreślić istotnej roli, którą odegrała w przestępstwie, a to mając na uwadze wyżej przedstawione rozważania. Dlatego też nie mogły one wpłynąć na obniżenie kary orzeczonej przez Sąd Okręgowy.

Rzeczywiście, Sąd I instancji nie przywołał na korzyść oskarżonej tego, że przeprosiła osoby pokrzywdzone, wyraziła skruchę. Podobnie postąpił w stosunku do oskarżonego, który wbrew przekonaniu obrońcy M. T., również wskazywał na to, że jest mu przykro z powodu czynu, którego się dopuścił. Choć postawa zaprezentowana przez oskarżonych w powyższym zakresie stanowi okoliczność przemawiającą na ich korzyść, to w niniejszej sprawie pozostaje bez

istotnego wpływu na wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, a to z uwagi szereg trafnie dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy, okoliczności przemawiających na ich niekorzyść, których wymowa jest tak poważna, że deklarowana skrucha nie jest w stanie wpłynąć na ich obniżenie. Ponadto wartość tych deklaracji ulega umniejszeniu przez fakt, że każde z nich starało się przede wszystkim wykazać, że ich stopień zawinienia jest mniejszy od drugiego ze sprawców i umniejszać w ten sposób własną odpowiedzialność.

W związku z powyższym nie można było stwierdzić, że orzeczona wobec M. T. kara pozbawienia wolności jawiła się jako rażąco surowa, zwłaszcza jeśli wziąć pod uwagę dostrzeżone przez Sąd I instancji, a pomijane przez obrońcę oskarżonej okoliczności obciążające, bez konieczności ich ponownego przytaczania.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również drugi zarzut przedstawiony przez obrońcę M. T., a opierający się na błędnym założeniu, że jej sytuacja materialna powinna być zostać uwzględniona przy orzekaniu o zadośćuczynieniu na rzecz C. G. i A. M. w oparciu o art. 46 § 1 k.k.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, sytuacja materialna, majątkowa sprawcy nie ma wpływu na wymiar środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W tym zakresie Sąd Apelacyjny, w pełni odwołuje się do argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r. w sprawie sygn. akt V KK 130/13 (Lex nr 1402695): „Wprawdzie z samej istoty środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 k.k. wynika jego prawnokarny, represyjny charakter, dopiero w drugim rzędzie realizujący funkcję kompensacyjną (zob. wyrok SN z dnia 23 lipca 2009 r., V KK 124/09, LEX nr 519632), jednak konieczność ustalania sytuacji majątkowej i osobistej oskarżonego zarezerwowano wprost jedynie do orzekania w przedmiocie grzywny (art. 33 § 3 oraz art. 58 § 2 k.k.). Jeżeli chodzi o dyrektywy wymiaru kary, to można co najwyżej uzasadniać, że miarkowanie takie znajduje swoje oparcie w tzw. prewencji indywidualnej i generalnej. Jednakże zastrzeżony w art. 56 k.k. wymóg "odpowiedniego" stosowania przepisów art. 53, art. 54 § 1 oraz art. 55 k.k. do orzekania innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym. oznacza, że w niektórych przypadkach zachodzi konieczność ich niestosowania, w szczególności, kiedy z natury samego środka wynikać będzie jego cywilnoprawny charakter (tak S. Żółtek, M. Królikowski (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki, Komentarz do Kodeksu karnego, Część Ogólna, Tom II, Warszawa 2011, s. 329). Należy podkreślić, że obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej, w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają art. 444, 445 i 448 k.c., które nie dają podstaw do uznania, aby sytuacja majątkowa podmiotu zobowiązanego lub uprawnionego mogła być przesłanką ograniczającą wysokość zadośćuczynienia, które winno być przyznane w odpowiedniej wysokości determinowanej charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonego. Natomiast określone w art. 440 k.c. warunki miarkowania wysokości roszeń z tytułu czynów niedozwolonych dotyczą wyłącznie obowiązku naprawienia szkody majątkowej, a nie zadośćuczynienia. W konsekwencji miarkowanie odszkodowania z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę sytuacją majątkową sprawcy jest sprzeczne z istotą tej instytucji (zob. wyroki SN: z dnia 7 października 1998 r., I CKN 418/98, LEX nr 1215980, z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 263/77, OSNC 1978/4/74)”.

Podzielając powyższy wywód, a także mając na uwadze argumenty zaprezentowane przez Sąd Okręgowy, za pomocą których zasadnie umotywowano wysokość zasądzonych od oskarżonych solidarnie kwot zadośćuczynienia, odwołując się do charakteru i rozmiaru krzywd doznanych przez pokrzywdzone, należało stwierdzić, że przedstawiony przez apelującego zarzut dotyczący pkt IV wyroku był chybiony.

Podobnie jako niezasadny oceniono zarzut zawarty w pkt 3) apelacji obrońcy oskarżonej. Pomijając, że zastrzeżenia budzi sama konstrukcja przedstawionego zarzutu, jako naruszenia przepisów prawa materialnego, to niewątpliwie jego istota sprowadza się do stwierdzenia przez apelującego wadliwego ustalenia przez Sąd I instancji wysokości zasądzonych kosztów obrony z urzędu poprzez przyjęcie opłaty na poziomie niższym niż 150 % stawki minimalnej.

Nie ma wątpliwości, że na wysokość opłaty wpływ mają przesłanki wskazane w § 2. 1. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z



późn. zmianami), a zatem niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji obrońcy, która miałaby przemawiać za przyjęciem wysokości zasądzonej opłaty na poziomie 150 % stawki minimalnej. W przedmiotowej sprawie nie wystąpiły powody do podwyższenia stawki wynagrodzenia obrońcy za sprawowaną obronę z urzędu, przede wszystkim dlatego, że jego aktywność w wypełnianiu obowiązków w toku całego postępowania nie przekraczała granic zwykłej staranności obrońcy. W tym zakresie Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy (k. 56 uzasadnienia), bez konieczności jego ponownego przytaczania, zwłaszcza, że nie podważył go ostatecznie apelujący, który zwracał uwagę na charakter sprawy, jej zawilość, stopień skomplikowania i długotrwałość postępowania. W ocenie Sądu odwoławczego, o ile można przyjąć, że sprawa miała charakter zawiły z powodów wymienionych przez Sąd I instancji, to nie można wnioskować o jej szczególnej zawilości, która przekładałaby się na istotnie zwiększony nakład pracy obrońcy. Nie była to też sprawa bardzo skomplikowana, wbrew przekonaniu apelującego. Brak też innych argumentów, które świadczyłyby o takim charakterze sprawy, który skutkowałby zasądzeniem wyższych kosztów obrony niż uczynił to Sąd I instancji, a takich nie dostarczył apelujący. Nie stanowi też istotnego argumentu, który zaważyłby na trafności zarzutu przedstawionego przez obrońcę to, że postępowanie było długotrwałe, skoro w omawianym rozporządzeniu przewidziano stosowną regulację w § 16, która rekompensuje obrońcom udział w postępowaniach, w których rozprawy trwają dłużej niż jeden dzień, wówczas stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%.

Mając powyższe na uwadze, apelację obrońcy M. T. uznano za oczywiście bezzasadną.

Jako taką oceniono również apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej C. G., która, jak wspomniano uprzednio, zaskarżyła wyrok w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonych.

Jak już wcześniej wskazano, zdaniem Sądu Apelacyjnego orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności są wyważone i sprawiedliwe. Z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu – nie rażą łagodnością. Uwzględniają bowiem należycie występujące w sprawie, dostrzeżone przez Sąd I instancji, okoliczności obciążające i łagodzące. Orzeczone kary realizują w wystarczającej mierze cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie mają wobec oskarżonych osiągnąć. Dolegliwość represji karnej skierowanej przeciwko nim, adekwatna jest również do stopnia ich winy.

Pełnomocnik C. G. nie przedstawiła argumentów, które mogłyby przemawiać za tym, że orzeczona wobec niej kara jest rażąco łagodna.

Odnosząc się do stanowiska wyrażonego przez apelującą w powyższym zakresie (str. 2 i 3 środka zaskarżenia) należało stwierdzić, że Sąd orzekający uwzględnił wszystkie istotne okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonych (k. 49 - 52 uzasadnienia). Oprócz nich jednak, orzekając o karach, miał na uwadze okoliczności łagodzące, których nie dostrzega pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Apelująca w uzasadnieniu środka zaskarżenia przywołuje niekorzystne dla oskarżonych okoliczności, które miał na uwadze Sąd Okręgowy, a zatem nie ma powodu, by przedstawiać je w tym miejscu ponownie. W przekonaniu Sądu odwoławczego zostały one uwzględnione we właściwym stopniu i znalazły swe odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Nie może jako decydujące dla wymiaru kary w stosunku do M. T. okazać się subiektywne przekonanie oskarżycielki posiłkowej, że „większą winę” za zaistniałe zdarzenie ponosi M. T.. Apelująca nie kwestionowała ustalonych w sprawie faktów, a te stały się przecież podstawą dla prawidłowej oceny zachowania oskarżonej w czasie zdarzenia, w szczególności odtworzenia roli jaką odegrała w popełnionym przestępstwie. Analizując fakty związane z rolami, które pełnili oskarżeni, Sąd Okręgowy miał na uwadze m.in. to, że oskarżona przyłączyła się do zadawania ciosów pokrzywdzonemu, gdy ten leżał już w przedpokoju, jak i to, iż D. T. jako silniejszy od oskarżonej zadawał mocniejsze ciosy, jak też, że to oskarżona ostatecznie powstrzymała oskarżonego przed pójściem za pokrzywdzoną.

Ta postawa oskarżonej, obok wyróżnionej przez Sąd I instancji okoliczności, która przemawiała na korzyść oskarżonej, a więc jej dotychczasowej niekaralności, a przy tym brak w opinii psychologicznej tak niekorzystnych informacji jak te, które odnosiły się do oskarżonego, że nie przeżywa on poczucia winy, może powtarzać zachowania, które szkodzą innym, czyniły zasadnym zróżnicowanie orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności. Przede wszystkim jednak na podkreślenie zasługuje, że wszystkie dostrzeżone w sposób prawidłowy przez Sąd Okręgowy okoliczności i zaprezentowana w zakresie kary argumentacja przemawiała za tym, że orzeczone kary pozbawienia wolności jawiły się jako wyważone, a więc nie raziły łagodnością.

Nie może mieć wpływu na wymiar kary orzeczonej oskarżonej – przekonanie C. G., że po opuszczeniu zakładu karnego M. T. będzie się mścił, gdyż ma ono charakter subiektywny, wywołany postawą lękową, wynikającą z przestępczego zachowania oskarżonych, a więc nie wynika z obiektywnych przesłanek, które w sposób jednoznaczny prowadziłyby do wniosku, że oskarżona takie zachowania w przyszłości podejmie. Temu ma właśnie przeciwdziałać orzeczona wobec M. T. kara 7 lat pozbawienia wolności, która winna jej uświadomić nieopłacalność przestępczych zachowań, a więc odnieść pokładane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze. Wymiar orzeczonej kary jawi się jako nie tylko konieczny, ale i wystarczający dla osiągnięcia tych celów, zważywszy na wszystkie prawidłowo dostrzeżone przez Sąd Okręgowy okoliczności przemawiające na korzyść i niekorzyść M. T.. Podobne cele winna osiągnąć kara 10 lat pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego, przy której wymiarze wnikliwie odniesiono się do wszystkich przesłanek, które miały na to wpływ. Kary te powinny też odnieść pokładane w nich cele w zakresie prewencji ogólnej, kształtując wyobrażenie społeczne co do charakteru obowiązujących norm prawnych i konieczności ich przestrzegania.

Ponadto, Sąd Apelacyjny nie podzielił przekonania apelującej, zgodnie z którym, o rażącej łagodności kary, świadczyło to, że Sąd I instancji nie orzekł o surowszych ograniczeniach do skorzystania przez oskarżonych z warunkowego przedterminowego zwolnienia niż przewidziane w art. 78 k.k. Pełnomocnik C. G. nie przedstawiła bowiem argumentów, które przemawiałyby za tym, że w przedmiotowej sprawie należało wyznaczyć takie ograniczenia w oparciu o art. 77 § 2 k.k. Za niewystarczające należało przy tym uznać przywołanie cytatu z jednego z komentarzy do Kodeksu karnego, który przybliżył jakie sytuacje uznać można za szczególnie uzasadnione wypadki w rozumieniu art. 77 § 2 k.k., gdy jednocześnie apelująca nie wykazała, by w stosunku do oskarżonych i popełnionego przez nich czynu można było wnioskować o zaistnieniu takiego wypadku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, istotne jest, iż w odniesieniu do oskarżonych, nie można stwierdzić już na etapie wymiaru kar – wysokiego prawdopodobieństwa, że w okresach, o których mowa w art. 78 k.k., niemożliwe jest osiągnięcie indywidualno – prewencyjnego celu kary oraz właściwe ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt IV KK 253/13, LEX nr 1428331). Apelująca nie wykazała, by było inaczej. Bez wątplenia oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi, brak jednak przesłanek, by wnioskować o ich szczególnej demoralizacji. Nie wskazuje na taką pełnomocnik C. G.. Chociaż zachowanie oskarżonych miało charakter brutalny i było podyktowane niskimi pobudkami (osiągnięcie korzyści majątkowej) to apelująca nie wykazała, by była to brutalność przemawiająca za zaistnieniem szczególnie wypadku, a motywacja sprawców zasługiwała na potępienie. Warto zauważyć, że nie przy każdym przestępstwie, które popełnione jest w celu osiągnięcia korzyści majątkowej można przyjmować, że u jego postaw występowała motywacja zasługująca na potępienie. Jednocześnie Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, by za surowszym ograniczeniem do skorzystania przez oskarżonych z warunkowego zwolnienia przemawiała potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa lub zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości. Na zaistnienie takich nie wskazywała również apelująca.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny, nie znalazł powodów do uwzględnienia apelacji pełnomocnika C. G., którą uznał za oczywiście bezzasadną.

W przedmiotowej sprawie, Sąd odwoławczy nie stwierdził również innych podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. „prawo o adwokaturze” (Dz.U. Nr 146 poz.1188 z 2009 r.) i § 2 ust. 3 oraz §14 ust. 2 pkt.5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. „ w sprawie

opłat za czynności adwokackie..” (Dz.U. Nr 163 poz.1348), Sąd Apelacyjny rozstrzygnął o kosztach obrony z urzędu oskarżonych przed Sądem II instancji, jak też o zasądzeniu kosztów dojazdu na rzecz obrońcy oskarżonej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz.223 z późn zm.), mając na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonych, a także kierując się względami słuszności w stosunku do oskarżycielek posiłkowych - Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych i oskarżycielki posiłkowe od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami poniesionymi w jego toku Skarb Państwa.